

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.725 van 17 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 en 39/77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

A. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

1.1. Verweerder werpt in zijn nota van 7 november 2008 op dat de vordering niet-ontvankelijk is.

Hij laat gelden dat het verzoekschrift laattijdig is ingediend.

Volgens verweerder werd de bestreden beslissing per drager op 2 oktober 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht op zijn op 9 september 2008 gekozen woonplaats, "X".

Verweerder laat gelden dat gezien de beslissing ter kennis werd gebracht van verzoeker op donderdag 2 oktober 2008, de beroepstermijn een aanvang nam op dinsdag 7 oktober 2008 en de laatst nuttige dag voor het indienen van het beroepsverzoekschrift, dinsdag 21 oktober 2008 was.

1.2. Uit het dossier blijkt dat verzoeker bij een ter post aangetekend schrijven op 15 oktober 2008 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep indiende tegen de beslissing van

29 september 2008 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hem ter kennis gebracht op 2 oktober 2008.

Op 16 oktober 2008 werd door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker een aangetekend schrijven gericht met volgende inhoud:

“Als bijlage zend ik u het verzoekschrift terug dat u hebt ingediend op 15.10.2008.

Met toepassing van artikel 39/69, §1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan uw beroep niet op de rol geplaatst worden omdat de volgende stukken ontbreken:

- zes afschriften van het verzoekschrift,
- een afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij.

Ik vestig hierbij uw aandacht op de volgende artikels van het Pr RvV:

- *Art.3: Alle processtukken worden aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegezonden bij een ter post aangetekende brief.*
- *Art.10: De verzoekende partij regulariseert het verzoekschrift ten laatste de eerste werkdag na de ontvangst van de brief van de griffie. Het aldus, binnen de verleende termijn, aangevulde verzoekschrift wordt verondersteld ingediend te zijn op de datum van de eerste verzending.”*

Deze brief werd verkeerdelijk verzonden naar het adres “Transitcentrum 127, Haachtsesteenweg 127 te 1820 Melsbroek” daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift van 15 oktober 2008 woonstkeuze had gedaan op het kantooradres van zijn advocaat.

Deze vergissing werd opgemerkt en een brief met dezelfde inhoud werd op maandag 3 november 2008 aangetekend verzonden naar verzoekers gekozen woonplaats.

Verzoeker liet bij schrijven van dinsdag 4 november 2008 aangetekend verstuurd, aan de griffie van de Raad het gevraagde toekomen.

De Raad oordeelt dat het aldus, binnen de verleende termijn, aangevulde verzoekschrift verondersteld wordt ingediend te zijn op de datum van de eerste verzending, zijnde 15 oktober 2008, of binnen de bij de wet voorziene termijn.

De door verweerder opgeworpen exceptie van laattijdigheid wordt derhalve verworpen.

B. Ten gronde.

1. De Raad stelt vooreerst vast dat de bijlagen 2, 3, 4, 5 en 6 waarvan het verzoekschrift melding maakt, niet bijgevoegd waren.

2.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Punalaikadduvan (Chunnagam) en bent u Sri Lankaans staatsburger.

Sinds 2005, tijdens de vredesperiode, verdeelde u "Eelanatham", een krant van LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam)-strekking. U haalde dagelijks de kranten op in Nallur (Jaffna) en verdeelde ze over 34 winkels in uw streek.

Een aantal maanden voor het afsluiten van de wegen, in augustus 2006, werden de kranten niet meer geleverd en stopte u bijgevolg de bedeling.

Omwille van uw taak als krantenverdelers en omwille van uw sympathie voor LTTE, kreeg u af en toe (doods)bedreigingen en daarom bleef u zoveel mogelijk thuis.

Toen twee van uw kompanen in september 2006 gedood werden, besloot u bij uw tante onder te duiken. Tijdens uw verblijf bij uw tante werden uw ouders geregeld bezocht door militairen die op zoek waren naar u.

Daar het niet eenvoudig is om Jaffna te verlaten, bleef u nog tot begin 2008 in het noorden van Sri Lanka. Uiteindelijk slaagde u erin een vliegtuigticket naar Colombo te bemachtigen door een kennis van uw broer om te kopen.

In Colombo kon u eveneens door omkoping een registratie bemachtigen.

Uit angst om toch door militairen gevonden te worden, besloot u na een zevental maanden Colombo alsnog te verlaten.

Op 6 september 2008 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw registratie in Colombo en een attest van de samenstelling van uw familie neer.”

2.2. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dat zijn vriend Kapilraj, die met hem in de auto zat toen hij werd mishandeld door de autoriteiten, eind juli 2006 thuis werd vermoord door onbekende schutters. Hij vervolgt dat enkele dagen voordien drie andere vrienden van hem werden aangevallen door regeringssoldaten, met de dood van één van hen tot gevolg. Hij voegt hier nog aan toe dat “zijn vrienden” en zijn oom Arunasaiam Muthiah plots werden vermoord door laatstgenoemde soldaten zonder duidelijke reden hiertoe.

2.3. De Raad leest in het administratief dossier (zie verhoorverslag van 22 september 2008, p. 22) dat verzoeker inderdaad verklaarde mishandeld te zijn geweest door regeringssoldaten, maar daarbij nooit verklaringen heeft afgelegd over de moord op de genaamde Kapilraj.

Verzoeker verklaarde eveneens (zie voormeld verhoorverslag, p. 19) dat zijn oom werd vermoord door onbekenden, evenals een genaamde Lavan tijdens een operatie waarbij ook gewonden vielen (zie voormeld verhoorverslag, p. 18-19).

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de kern van verzoekers asielrelaas op juiste wijze werd uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker verklaarde immers meermaals, dat hij begon te vrezen voor zijn leven wegens zijn activiteiten als krantenverdelers, niet wegens boven vermelde gebeurtenissen, maar wél (zie voormeld verhoorverslag, p. 12-14) wegens de dood van twee personen die net als hij, kranten verdeelden.

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u dat u zich onder eigen naam

(sic)

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u onvoldoende heeft aangetoond dat u tot 5 januari 2008 in het noorden van Sri Lanka verbleven heeft.

Ondanks een expliciete vraag hiernaar bracht u geen enkel document aan ter staving van uw verblijf aldaar (CGVS, p.21). Bovendien is het merkwaardig dat u uw "nationale identiteitskaart" niet neerlegde. Voor het ontbreken hiervan stelde u dat de smokkelaar deze had afgenomen (CGVS, p.9).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het eerder eigenaardig is dat de smokkelaar enkel uw identiteitskaart inhield en u wel in het bezit liet van uw geboorteakte en een registratiebewijs in Colombo. Dit doet immers een ernstig vermoeden rijzen dat u bewust uw eigen identiteitskaart achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, daar deze mogelijk informatie bevat dat niet kadert in uw asielrelaas.

Voorts kunnen er vraagtekens worden gezet bij uw vliegreis van Jaffna naar Colombo.

U verklaarde dat u enkel door omkoping zonder "laisser-passer" in het vliegtuig werd geloodst. Omkoping is natuurlijk nooit uit te sluiten, doch is in het geheel van uw verhaal, namelijk dat u als intensief gezocht "LTTE-sympathisant" zonder een verplicht "laisser-passer" probleemloos vanuit het oorlogsgebied Jaffna naar Colombo kon reizen, niet overtuigend te noemen.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er eerder op dat u reeds langer in Colombo verbleef.

Het vliegtuigticket waarmee u vanuit Jaffna reisde alsook kranten waarin over de dood van uw vrienden bericht werd, kon u evenmin voorleggen.

Voorts is het eigenaardig te noemen dat de volledige namen niet kent van de vrienden die door het leger werden vermoord en wiens dood de aanleiding was voor u ingeroepen vrees. Nochtans stelde u dat die vrienden net als u sympathisant waren van "LTTE" en hun namen in de krant verschenen waren.

Wat er ook van zij de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor de autoriteiten wordt volledig ondermijnd door het feit dat u met een paspoort onder uw eigen identiteit uit Colombo kon vertrekken en dat u zich probleemloos onder eigen naam in Colombo kon laten registreren.

Er is dan ook geen enkele aanwijzing dat u in Colombo zou worden gezocht en daarom in de onmogelijkheid zou verkeren om naar Colombo terug te keren.

In tegenstelling met het noorden van Sri Lanka woedt er in Colombo immers geen intern gewapend conflict en is de situatie in de hoofdstad Colombo niet van die aard dat modale Tamils worden vervolgd louter omwille van hun etnische achtergrond.

Ook de recente evoluties wijzen niet op een vervolging van Tamils in de hoofdstad Colombo louter omwille van hun etnische achtergrond.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat in het kader van "cordon and search operations" wel degelijk mensen gearresteerd en opgesloten worden maar deze maatregelen kunnen worden beschouwd als algemene veiligheidsmaatregelen genomen door de Sri Lankaanse staat ter preventie van mogelijke LTTE-aanslagen in de hoofdstad.

In dezelfde context dient verder te worden vastgesteld dat hier vooral gaat om Tamils die hun identiteit niet kunnen aantonen en niet in Colombo zijn geregistreerd, een profiel waar u duidelijk niet toe behoort.

Voorts kan uit dezelfde informatie worden afgeleid dat de meerderheid van de Tamilbevolking in Colombo geen reëel risico loopt op willekeurige ontvoeringen en moorden.

Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er in uw geval onvoldoende aanwijzingen zijn waarom u niet in Colombo zou kunnen verblijven, temeer daar u er volgens uw verklaringen een zekere tijd zou hebben gewoond en er een registratie had.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen.

Uw geboorteakte en het attest van de samenstelling van uw familie tonen hoogstens uw identiteit en uw familiale situatie aan.

Uw registratieformulier toont aan dat u in Colombo geregistreerd was. Dit werd hierboven reeds aangehaald.”

5.1. Verzoeker voert aan dat hij behoort tot de sociale groep van de personen van Tamil origine, met sympathieën voor de LTTE- militanten.

Hij verklaart een keer in elkaar te zijn geslagen en vervolgens verscheidene malen te zijn opgezocht door regeringssoldaten bij hem thuis. Hij stelt dat ook familieleden en vrienden van hem, die sympathieën koesterden voor de LTTE, door de autoriteiten zijn opgezocht en, indien gevonden, vermoord werden.

Hij stelt te vrezen dat hem hetzelfde overkomt, en laat gelden dat deze vrees actueel is, gezien uit mensenrechtenrapporten en persartikels blijkt dat personen van Tamil origine uit de streek rond Jaffna, met LTTE- sympathieën vandaag de dag nog steeds worden vervolgd en gediscrimineerd.

Hij verklaart hiervoor op geen bescherming van de autoriteiten te kunnen rekenen, aangezien deze zelf verantwoordelijk zijn voor deze mishandelingen.

Hij laat gelden dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“uit internationale mensenrechtenrapporten blijkt dat de voormelde praktijk van discriminatie en etnische vervolging van etnische minderheden, ook na de oorlog in Kosovo nog steeds schering en inslag zijn in Kosovo; zie bijvoorbeeld.”* (sic).

Hij stelt dat hoe dan ook het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties aanbeveelt alle burgers uit Sri Lanka gezocht door geweldplegende groepen en alle personen van Tamil origine uit het noorden en oosten van Sri Lanka, te erkennen als vluchteling.

Hij voegt hier aan toe dat de administratieve Federale rechtbank te Zwitserland bovendien oordeelde dat de stelling dat het geweld zich enkel situeert in het noorden en oosten van Sri Lanka, achterhaald is.

Hij stelt dat gevluchte personen van Tamil origine uit het noorden en oosten van Sri Lanka, daarnaast het gevaar lopen teruggestuurd te worden naar de streken waarvan ze afkomstig zijn.

Hij wijst er nogmaals op dat hij *“bij een eventuele terugkeer naar Kosovo (sic) nog steeds vervolgd zal worden”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Wat betreft de motivering van de bestreden beslissing, argumenteert verzoeker dat het feit dat hij zijn nationale identiteitskaart niet voorlegt, niets afdoet aan het feit dat hij wel degelijk van Tamil origine is en afkomstig is van Jaffna.

Hij legt tot staving van zijn identiteit, ter terechtzitting twee faxkopieën neer.

Hij stelt verder dat hij geen vliegtuigticket in bezit had voor zijn reis van Jaffna naar Colombo, aangezien hij deze reis slechts heeft kunnen maken door de tussenkomst en omkoping van een ambtenaar.

Hij meent dat hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij geen stavingsstukken heeft meegenomen uit zijn land van herkomst, gezien de situatie waarin hij verkeerde.

Hij legt ter terechtzitting een aantal persartikels neer tot staving van zijn asielrelaas.

Hij laat ook gelden dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen rekening houdt met het lokale gebruik in Sri Lanka om iedereen aan te spreken met een “kernnaam”, evenmin met het feit dat de twee vermoorde personen geen goede vrienden van hem waren maar slechts medesympathisanten van de LTTE, zodat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij hun volledige namen niet kent.

Hij verklaart dat hij zijn reis van Jaffna naar Colombo en van Colombo naar België slechts heeft kunnen maken mits forse betaling; hij verklaart dat hij in afwachting van deze reizen steeds ondergedoken leefde bij een tante eerst in Jaffna, nadien in Colombo. Zorgeloze reizen waren het dus, volgens hem allerminst.

Hij besluit dat de bestreden beslissing dan ook dient hervormd te worden en dat van hem de status van vluchteling dient erkend te worden.

5.2. Uit informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, afkomstig van een betrouwbare bron, en daterend van augustus 2008, blijkt dat sympathisanten van de LTTE met een laag profiel, zoals verzoeker (*"ik verspreid gewoon kranten"*, zie voormeld verhoorverslag, p. 7), niet zozeer worden vervolgd door de Srilankaanse autoriteiten, in tegenstelling tot invloedrijke, actieve leiders van de LTTE-beweging.

Iedere asielaanvraag dient afzonderlijk te worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RVS 27 februari 2001, nr. 93.571). Dit wordt trouwens benadrukt in boven vermelde informatie voor wat LTTE- sympathisanten in Sri Lanka betreft.

Verzoeker verklaart kranten van de LTTE te hebben verdeeld van 2005 tot augustus 2006. Hij stelt wegens deze activiteit een keer mishandeld te zijn geweest en verscheidene malen bij hem thuis te zijn gezocht door regeringssoldaten. Het is echter slechts na de dood van twee personen die net zoals hij, kranten verdeelden, dat verzoeker begon te vrezen voor zijn leven, en, via Colombo, zijn land van herkomst ontvluchtte (zie voormeld verhoorverslag, p. 12-14).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst.

Verzoeker legde ter terechtzitting slechts faxkopieën neer van drie documenten, telkens twee bladen van een identiteitskaart, een studentenkaart en een militaire identificatiekaart die hem werden gefaxt op 3 november 2008.

De Raad hecht aan deze faxkopieën geen bewijswaarde, aangezien kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Verzoeker blijft daarnaast niet in staat de volledige naam op te geven van zijn beweerde LTTE-medestanders wiens dood hem aanzette de vlucht te nemen (zie voormeld verhoorverslag, p. 12; zie vragenlijst van 9 september 2008, rubriek 3, vraag 5). Verzoeker gaf enkel aan dat deze twee personen "Kajan" en "Suman" heetten.

De Raad is echter van oordeel dat het feit dat verzoeker verklaarde dat de dood van deze twee personen de directe aanleiding tot zijn vlucht was, tot gevolg heeft dat van hem verwacht kan worden dat hij de volledige namen van deze personen kon opgeven.

Verzoeker legt ter terechtzitting drie faxkopieën bij respectievelijk getiteld "*Youth shot dead in Urumpira*" (faxkopie gedateerd 15 oktober 2008), "*Youth shot dead, two injured in Jaffna*" (internetartikel van 6 oktober 2008) en "*Farmer shot dead outside HSZ bund in Jaffna*" (internetartikel 10 mei 2008), niet vertaald naar de taal van de rechtspleging.

De Raad stelt vooreerst vast dat de voorgelegde berichten blijkbaar al in bezit waren van verzoeker op het ogenblik dat hij zijn beroepsverzoekschrift opstelde.

De erin opgesomde doch niet bijgevoegde bijlagen betreffen blijkbaar de ter terechtzitting bijgebrachte kopieën.

Door aldus te handelen heeft verzoeker de Commissaris-generaal in de onmogelijkheid gesteld

deze te bekijken; zijn handelwijze duidt er op dat verzoeker deze kopieën dus eerder in de procedure had kunnen voorleggen.

De Raad stelt vast dat de voorgelegde berichten betrekking hebben op personen genaamd "Lavan Sriskandarajah", "Murukaiah Sivanandan", "Kathriththamby Murukesan" en "C. Kapilraj". Van laatst vermelde persoon maakt verzoeker voor het eerst melding in zijn verzoekschrift. Over eerstgenoemde persoon legde verzoeker verklaringen af tijdens zijn verhoor van 22 september 2008, maar kaderde hij deze geenszins binnen zijn asielrelaas (zie het verhoorblad, p. 16-19).

Van een persoon genaamd "Arunasalam Muthiah", waarvan verzoeker beweert dat het zijn oom is, legde hij tijdens zijn verhoor van 22 september 2008 ook verklaringen af zonder dit te kaderen binnen zijn asielrelaas (zie het verhoorblad, p. 19).

De Raad stelt ook vast dat in de kopieën geen melding gemaakt wordt van de door verzoeker vermelde medestanders, genaamd "Kajan" en "Suman".

De Raad is derhalve van oordeel dat deze documenten geen bewijskracht hebben voor verzoekers verklaringen. Zijn beweringen te vrezen voor zijn leven om reden van het hebben geholpen bij het verdelen van LTTE- druksels blijven loze beweringen.

Tégen de geloofwaardigheid van zijn beweringen pleit daarenboven ook de inhoud van een brief gedateerd 20.09.2008, uitgaande van Mappanar Sangarapillai, vader (zie daaromtrent ook het uittreksel n° 1292 van "Register of Births" van Sri Lanka) van verzoeker en gericht aan de overheid "The Gramaniladharis te Chunnakam te Jaffna (zie bundel door verzoeker neergelegde stukken in het administratief dossier), waarin hij voor zijn zoon de bevestiging van zijn verblijf vraagt ("*So please grant my son with the confirmation of residence*") en stelt dat zijn zoon op huidig ogenblik in Frankrijk is wachtend op asiel ("*...is presently in France awaiting to get asylum there*").

Zijn vader verduidelijkt dat zijn zoon Sri Lanka verliet om reden van armoede en om een job te vinden ("*He left Sri Lanka because of poverty and to find a job there*").

Voormeld schrijven bevestigt ook de beweringen van zijn zoon dat deze onder zijn eigen naam het land verliet gezien het schrijven stelt dat hij houder is van de nationale identiteitskaart n°.... ("*He is holder of NIC N° ...*").

In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 12 januari 1999, 12 januari 1999, Polat).

6.1. Verzoeker stelt in ondergeschikte orde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij meent dat zijn asielrelaas immers voldoende aantoont dat hij bij terugkeer naar Sri Lanka het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Hij benadrukt dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties hoe dan ook adviseren aan personen van Tamil origine uit het noorden en oosten van Sri Lanka het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

6.2. De Raad verwijst naar zijn besluit sub. 5.2 dat verzoekers asielrelaas geen geloofwaardigheid verdient. Bijgevolg kan hij niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiend uit het ongeloofwaardig asielrelaas.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker verklaarde bij zijn tante in Colombo te hebben verbleven en aldaar geregistreerd te zijn (zie voormeld verhoorverslag, p. 8-9). In acht genomen het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas en zijn verklaring dat hij in Colombo geregistreerd was, hecht de Raad geen geloof aan zijn bewering dat hij in Colombo ondergedoken leefde.

Verzoeker verklaarde trouwens in Colombo geen problemen te hebben gekend (zie voormeld verhoorverslag, p. 12). Voorheen werd reeds aangegeven dat verzoeker Colombo per vliegtuig kon verlaten onder zijn eigen identiteit.

De Raad leest in de motivering in de bestreden beslissing:

“In tegenstelling met het noorden van Sri Lanka woedt er in Colombo immers geen intern gewapend conflict en is de situatie in de hoofdstad Colombo niet van die aard dat modale Tamils worden vervolgd louter omwille van hun etnische achtergrond. Ook de recente evoluties wijzen niet op een vervolging van Tamils in de hoofdstad Colombo louter omwille van hun etnische achtergrond.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat in het kader van "cordon and search operations" wel degelijk mensen gearresteerd en opgesloten worden maar deze maatregelen kunnen worden beschouwd als algemene veiligheidsmaatregelen genomen door de Sri Lankaanse staat ter preventie van mogelijke LTTE-aanslagen in de hoofdstad.

In dezelfde context dient verder te worden vastgesteld dat hier vooral gaat om Tamils die hun identiteit niet kunnen aantonen en niet in Colombo zijn geregistreerd, een profiel waar u duidelijk niet toe behoort.

Voorts kan uit dezelfde informatie worden afgeleid dat de meerderheid van de Tamilbevolking in Colombo geen reëel risico loopt op willekeurige ontvoeringen en moorden.”

De Raad oordeelt dat deze motivering steun vindt in de informatie, door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat deze informatie van recente datum is, met name juli en augustus 2008, en afkomstig is van betrouwbare bronnen. Zo is het document “Operational Guidance Note Sri Lanka” afkomstig van de Britse overheid, en werd het document met referentie “cl 2008-010 w” opgesteld door CEDOCA, die hiervoor zelf talrijke bronnen raadpleegde, zoals binnenlandse en buitenlandse pers (ook de website www.tamilnet.com waarnaar verzoeker verwijst), verschillende buitenlandse overheden, verschillende internationale organisaties zoals de Verenigde Naties en gespecialiseerde literatuur.

Verzoeker toont niet aan dat deze informatie, en het besluit genomen op basis ervan in de bestreden beslissing, onjuist is.

De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift opneemt, afkomstig van “Human Rights Watch”, de krant “The Guardian”, “Amnesty International”, de website www.tamilnet.com, de krant “Le Monde”, de “Internal Displacement Monitoring Centre”, en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is achterhaald ten opzichte van boven vermelde informatie.

Verzoeker verwijst daarnaast verschillende malen naar standpunten van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, maar zonder de datum van deze standpunten te vermelden (zie verzoekschrift, p. 5, 6, 11 en 13).

Bovendien werd de informatie van deze instantie in acht genomen bij het opstellen van boven vermeld document van CEDOCA.

De Raad wijst er ook op dat het niet opgaat in het verzoekschrift (zie p. 9) louter te verwijzen naar bepaalde websites. De bewijslast rust in beginsel immers op de vreemdeling, die precieze informatie moet verschaffen aan de asiinstanties en in casu niet kan volstaan met enkele verwijzingen.

Het bericht van de nieuwsdienst van de Verenigde Naties van 8 augustus 2008 waarnaar verzoeker verwijst, bevat ten slotte geen informatie met betrekking tot Colombo.

